

S hogy kétségünk se legyen a milyenségről, arról, hogy múltat, jelent, jövőt, gyerekkort, apát és anyát, iskolát, szerelmet, családot, apaságot és az öregedés neszező jeleit, mind az egészet mégis miként értjük, az utolsó ciklus, a *nem szomorú, nem vidám* szerény, de könyörtelen pontot tesz a leltár végére: „mázsás estékre / emlékszem: öröme, búra, közönyre, / zenékre, amelyeket ezután ír meg // valaki. jóvátehetetlen, távoli mozdulatok / közt válogatok: kezem kotorászva keresgél.” (*nem szomorú, nem vidám*)

SZARKA KLÁRA

(*Parnasszus Könyvek, Budapest, 2006, 76 oldal, 980 Ft*)

KIRÁLY FARKAS:

f. versek

Okosakat szerettem volna írni erről a kötetről, analízisnek vetni alá, vájkálni a könyv „belső szervei” közt, kutatni, keresni, fosztogatni, begyűjteni minden terhelő bizonyítékot, de hiába minden bennem szunnyadó rosszindulat, itt állok üres kézzel. Költőnk ugyanis alaposan kifogott rajtam, mondhatni túljárt az eszemen, így most mindenemű vádemelés elmarad.

Király Farkas ugyanis dörzsölt poéta, igazi versgengszter (távol áll-

jon tőlem minden zsurnaliszta felhang!), s ennek megfelelően olyanoknak mutatja magát, amilyeneknek éppen akarja. Nem enged fogást találni sem magán, sem versein. Pedig ha helyzete engedi, merészen vall „illegális” költészeti tevékenységéről. Jól példázza állításomat az a néhány, terhelő bizonyítékként is felhasználható mű, amelyekből kétségtelenül kiolvasható, kivel is állunk szemben. *A cucc* példának okáért kétségbevonhatatlan dokumentuma egy ismeretlen személyazonosságú líradíjrel történő üzleti megbeszélésnek, melynek során a vegytiszta, kiváló minőségű áru átadásának időpontjáról, s az anyagi ellenszolgáltatásról egyeztetünk. Együgyűség lenne azonban azt feltételeznünk, hogy pusztán versírásról, versterjesztésről van szó, hogy Király Farkas megrekedt a kulturális bűnözésnek (a lakosság irodalommal, valódi gondolatokkal történő megfertőzése, mely tartós fennállás esetén akár maradandó tudatmódosulást is okozhat) ezen a szintjén. Kizárólag költőknek felkínált *társulási ajánlat* névre hallgató munkája már korántsem csak nyomokban tartalmaz (mint a csokoládé földimogyorót) erre vonatkozó utalásokat, ebben ugyanis nyíltan buzdít egy világméretű irodalmi összeesküvéshez történő csatlakozásra. Tervei szerint az általa – vélhetően a publikációkból és a szerkesztői munkájából eredő – össze-

gyűjtött vagyon jelentős részét több társával egyetemben a szabadtéri programok időjárás-manipulációval történő ellehetetlenítésére fordítaná, hogy aztán a későbbiekben kirándulások, strand, diszkók, miegymások helyett otthonaikba bezárkózó polgárokat néhány ügyes, titkos húzással a televíziózástól s az internet-hozzáféréstől is megfossza, így készítve elő az utat a kiéhezett lakosság postaládáinak versekkel való kíméletlen feltöltéséhez.

Míg az említett alkotásokban színt vall, másutt – feltételezhetően a hatóságok félrevezetése céljából – naiv áldozatként mutatkozik be, s szemében ártatlan fénnel csak annyit szól: *valaki írja verseim* (ne dőljön be senki! szó sincs itt véletlenekekről!).

Király Farkastól nem áll messze a nonszensz költészet életszemléletének újrafogalmazása. Az élethez való derűs, játékos hozzáállás még a legnehezebb érzelmi stádiumok, fájdalmas témák feldolgozását is képes elevné tenni. Humora, lazasága nem megy a gondolatosság rovására, sőt pontosan ez az, ami igazán kidomborítja gondolatainak mélységét.

Bár csak néhány verset említetem, felsorolhatnék jó pár művet,

amely magáért beszél, *a beosztás, a megfelelő eszköz, a mikor a modemek* című alkotásokat, s a számomra két legnagyobbteremtény: *a házi óceán* és *a cím nélkült*. Kétségtelenül hiteles versek ezek, nincs itt miről szövegelnem, a puding próbája úgymint az evés. S Király Farkas kötetére sokszorosan igaz, hogy nem azért érdemes olvasni, mert..., hanem egyszerűen érdemes és kész, minden olcsó marketing nélkül is. Értékhordozó, ugyanis valami olyasmit mutat meg,

aminek sajnos a mi csodás 21. századunkban igencsak híján vagyunk: megmutatja, mit jelent embernek lenni minden teátrális, erőltetett, belemagyarázott ál-szubsztancia nélkül. Rám nem jellemző, hogy könyvelműen vagy inkább könnyen dicsérjek bármit is,

de az *f. versek* azon ritka élményeim közé tartoznak, melyek felszítják bennem a reményt, hogy van még eleven, élő és ható irodalom.

S hogy mit mond majd szerzőnk, ha mindezt nyomtatásban olvassa? Azt hiszem, egyszerűen megtrántja a vállát, és más témára tereli a beszélgetést.

CSEPREGI JÁNOS

(*Napkút Kiadó, Budapest, 2005, 80 oldal, 1290 Ft*)